

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ został nieprawidłowo zastosowany, ponieważ w odniesieniu do spornych znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Wykazują one duże podobieństwo, a ponadto wcześniejszy znak towarowy ma charakter szczególnie odróżniający. Naruszono art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia nr 40/94, ponieważ pozwany Urząd naruszył obowiązek rozpatrzenia przedstawionego stanu faktycznego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. — Trioplast Industrier przeciwko Komisji

(Sprawa T-40/06)

(2006/C 96/32)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Trioplast Industrier AB (Smålandsstenar, Szwecja) [Przedstawiciel(-e): Tommy Pettersson, adwokat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 lit. g) decyzji, w zakresie w jakim dotyczy on okresu, za który naruszenie jest przypisane skarżącej,
- częściowe stwierdzenie nieważności art. 2 lit. f) decyzji, w zakresie w jakim dotyczy on kwoty grzywny, której obowiązek zapłaty spoczywa solidarnie na skarżącej, ewentualnie obniżenie grzywny,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skarżącej są takie same jak te, które zostały podniesione w sprawie T-26/06 (Trioplast Wittenheim przeciwko Komisji).

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 — Rzeczpospolita Polska/ Komisja Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-41/06)

(2006/C 96/33)

język postępowania: polski

Strony:

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: Paweł Szałamacha, pełnomocnik rządu)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 października 2005 roku w sprawie COMP/M.3894 stwierdzającej, że koncentracja z udziałem Italiano SpA i Bayerische Hypo-und Vereinsbank AG jest zgodna ze wspólnym rynkiem;
- nakazanie Komisji zapłaty kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 października 2005 roku w sprawie COMP/M.3894 uznającej połączenie banków Unicredito Italiano SpA (UCI) i Bayerische Hypo-und Vereinsbank AG (HVB) za zgodne ze wspólnym rynkiem. Oba banki posiadają udziały w instytucjach bankowych w Polsce i, zgodnie z twierdzeniami skarżącej efektem proponowanej koncentracji będzie przejęcie kontroli przez UCI nad udziałem posiadanym przez HVB w polskim rynku bankowym.

Na poparcie swojej skargi, strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

— naruszenie artykułu 2 ust. 1 Rozporządzenia o koncentracji ⁽¹⁾ poprzez niewłaściwą, według skarżącej, ocenę proponowanej koncentracji, jako że Komisja nie wzięła pod uwagę historii sektora bankowego w Polsce, wielkości inwestycji zagranicznych oraz przyczyn, dla których rząd polski wprowadził ograniczenia inwestycji w przypadku prywatyzacji banków państwowych. Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 Rozporządzenia, ponieważ dokonując oceny zgodności proponowanej koncentracji ze wspólnym rynkiem, nie wzięła pod uwagę istnienia i skutków art. 3 ust. 9 umowy prywatyzacyjnej ⁽²⁾, który, zdaniem skarżącej, stanowi barierę prawną wejścia na rynek w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b Rozporządzenia o koncentracji. Skarżąca twierdzi również, iż Komisja przyjęła niewłaściwą ocenę koncentracji polskiego rynku bankowego, a także źle oceniła skutek proponowanej koncentracji dla konkurencji na rynku funduszy inwestycyjnych oraz niektórych rynków właściwych w polskim sektorze bankowym;

— naruszenie artykułu 6 ust. 1 Rozporządzenia o koncentracji, jako że, według skarżącej, proponowana koncentracja powinna była wzbudzić poważne wątpliwości Komisji, co do jej zgodności ze wspólnym rynkiem oraz doprowadzić do wszczęcia postępowania, czyli drugiej fazy badania czy proponowana operacja podlega zakresowi Rozporządzenia o koncentracji;

— naruszenie artykułu 11 Rozporządzenia o koncentracji, naruszenie artykułu 5 Rozporządzenia wprowadzającego ⁽³⁾ oraz naruszenie zasady rzetelnej administracji; skarżąca uważa, że zgłoszenie koncentracji takie, jak przedstawione przez strony, było niekompletne, ponieważ nie zawierało informacji na temat warunków umowy prywatyzacyjnej, a w szczególności jej artykułu 3 i jako takie w ogóle nie powinno być brane pod uwagę przez Komisję;

— naruszenie obowiązku współpracy wynikającego z art. 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską poprzez zaniechanie rozważenia przed wydaniem decyzji, uzasadnionych interesów Rzeczypospolitej Polskiej, których ochronę przewiduje art. 21 ust. 4 Rozporządzenia o koncentracji; zdaniem skarżącej Komisja powinna była przed podjęciem decyzji o uznaniu koncentracji za zgodną ze wspólnym rynkiem, podjąć działania w celu uzyskania pełnych informacji o wszelkich uzasadnionych interesach Państw Członkowskich tym bardziej, że monitorując rynek bankowy w Polsce w okresie poprzedzającym przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej, Komisja miała możliwość zapoznania się ze strukturą tego rynku i powinna była być świadoma istnienia uzasadnionego interesu publicznego polskiego rządu w zapewnieniu stosowania i egzekwowania strategii demonopolizacji i prywatyzacji;

— naruszenie art. 253 TWE i obowiązku podania właściwego uzasadnienia decyzji, co utrudnia, według skarżącej, odtworzenie i kontrolę prawidłowości procesu stosowania prawa przez Komisję.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz. U. UE L 395, str. 1

⁽²⁾ Umowa sprzedaży akcji Banku Polska Kasa Opieki Spółka Akcyjna — Grupa Pekao S.A. zawarta w dniu 23 czerwca 1999 roku pomiędzy Skarbem Państwa Rzeczypospolitej Polskiej a Unicredito Italiano SpA i Allianz AG

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 802/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz. U. UE L 133, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. — Fardem Packaging przeciwko Komisji

(Sprawa T-51/06)

(2006/C 96/34)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Fardem Packaging B.V. (Edam, Niderlandy)
(Przedstawiciel: F.J. Leeftang, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji skierowanej do Fardem;
- obniżenie grzywny nałożonej na Fardem;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.